

[Hans Thyge Jacobsen.]

Socialminister, hvorledes der skal forholdes overfor de Borgere, som ikke vil forsikre sig enten i Sygekasser eller i de bemidledes Sygeforeninger eller gennem den private Sygeforsikring, som jeg har taget til Orde for at inddrage under hele Komplekset. Hvad skal der foretages overfor saadanne Borgere, som ikke har villet faa ind i Folkeforsikringen, men som, naar de bliver 65 Aar gamle, ved Livets Tilskikkelse bliver saadan stillet, at de maa begære Aldersrente og altsaa ikke kan faa det. Paa dette Punkt saa mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, noget pessimistisk paa Tingene, idet han gik ud fra, at man overfor saadanne vilde forholde sig paa den Maade, at man gennem den offentlige Forsorg ydede dem nøjagtig det, som de havde kunnet opnaa, hvis de havde været forsikrede og havde kunnet faa Aldersrente. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlems Pessimisme paa dette Punkt er helt velmotiveret, thi jeg husker fra sidste Aar, da vi behandlede den højtærede Socialministers Forslag, at Socialministeren udtalte, at alle de asociale Individuer, som ikke vilde være med, som ikke vilde være — jeg tror Socialministeren brugte Ordet: Kammerater med os andre, de skal bære Følgerne af denne deres under vore moderne Forhold, under vor Virkelighed ganske uforsvarlige Individualisme. Jeg tror, den højtærede Socialminister vil være enig med mig i, at Bunden i hele Lovforslaget er denne, at den Mand, der ikke vil opfylde sine Forpligtelser overfor Folkeforsikringen, som har holdt sig udenfor den, og som alligevel, naar han bliver 65 Aar gammel, kommer og begærer Samfundets Hjælp, han skal ikke sulte eller staa paa Gaden, det har vi ikke Lov til at gøre ved ham, men han skal saa sandelig da heller ikke være i Stand til, naar han ganske og aldeles har unddraget sig sine Forpligtelser, har kompromitteret Forsikringen, har narret os andre, saa alligevel at oppebære det samme som saadanne Borgere, der fuldt og helt har opfyldt deres Forpligtelser overfor Forsikringen.

Jeg tvivler ikke paa, at vi paa dette Punkt ved en retsindig Forhandling os imellem vil kunne naa det rette Resultat, thi jeg har den Tro, at det ikke blot fra Socialministerens Side, men ogsaa fra Socialdemo-

kratiets Side er Alvor, naar man nu stærkere vil indføre Forsikringsprincippet paa dette vigtige Lovgivningsomraade. Den højtærede Socialminister udtalte ogsaa sidste Aar — det vil jeg gerne erindre om, for det var en meget beskrivende Udtalelse, som jeg var glad for og kan give min fulde Tilslutning — overfor hele den Gruppe af Mennesker, der ikke er Medlemmer af Syge- og Invalidforsikring i Dag: Hvorfor skal alle de Mennesker ikke betale til deres Aldersrente? Vi er af Hjertet enige, de skal betale til deres Aldersrente, hvis de skal kunne opnaa den.

For det andet vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at ud fra de Tanker, som vi har gjort os til Talsmænd for i vort Lovforslag, forekommer Præmieindbetalingen fra de forsikrede os at være for ringe. Jeg ser godt, og ser med Glæde, at den højtærede Socialminister og Regeringen stiller Forslag om en Forhøjelse af Præmieindbetalingen. Dette er et Vidnesbyrd om, at vi befinder os paa den samme Vej, men vi maa finde, at ingen Skade sker, om vi forhøjer de forsikredes Præmiebidrag i nogen Maade. Allerhelst ønsker vi, at de forsikredes Bidrag tydeligt og klart skal betegnes som Bidrag til Sygeforsikring, til Invalidforsikring og til Alderdomsforsikring. Lader det sig ikke gøre paa dette Punkt at naa til Enighed, fordi det jo hos Regeringspartierne sidder saa fast aabenbart — jeg forstaar nu ikke rigtig hvorfor —, at Aldersrenten skal være helt ud vederlagsfri, det vil man hævde til det sidste, ja saa kan vi jo erklære os tilfredse med, at vi tager de forsikredes Præmieindbetaling ad den mere indirekte Vej, at vi tager den som en Forhøjelse af Syge- og Invalidforsikringspræmien. Men det mest tiltalende, og jeg tror det i enhver Henseende sundeste, ikke mindst for Folkeopdragelsens Skyld, vil være, om vi faar indført i vor Lovgivning det Princip klart og tydeligt, saa det kan ses, at en Mand skal hjælpe med efter Evne til at sikre sig Alderdomsforsørgelse, og jeg tror, at til denne Betragtning findes der Tilslutning fra alle Kredse i vort Folk, at mange, mange flere, end man maaske vil ane det, vil være mest tilfredse med at have ydet et Bidrag Livet igennem til Alderdomsforsørgelse.

Jeg vil tage til Orde for, at vi her finder en Udvej. Det er ikke min Mening, at disse Præmiebeløb skal forhøjes til det urimelige,